

ALAYA DAWN JOHNSON

NYÁRHERCEG

ALAYA DAWN JOHNSON

NYÁR-
HERCEG

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
ALAYA DAWN JOHNSON: *The Summer Prince*
Arthur A. Levine Books

Copyright © 2013 by Alaya Dawn Johnson

Fordította:
SZUJER ORSOLYA

Szerkesztette:
BALIKÁNÉ BOGNÁR MÁRIA

ISBN 978-615-80362-0-7

Magyarországi kiadó:
Cor Leonis Kiadó
Cor Leonis Films Kft .
1056 Budapest, Váci u. 56–58.

Felelős kiadó: VÁGÁSI EMŐKE

Elérhetőség: corleonis@corleonis.hu
Weboldal: www.corleonis.hu
Webshop: konyvaruhaz.corleonis.hu

Készült a Korrekt Nyomda Kft.-nél (www.korrektnyomda.hu)
Felelős vezető: Barkó Imre ügyvezető igazgató

Laurennek és Alexisnek, az én Johnson nővéreimnek
és örök útitársaimnak.
Fedezzük fel együtt a világot, balneárióstól, mindenestül.

TAVASZ

Sötétségbe borult Palmares Trés.
Miért aludtak ki a fények?
Mert azt akartam.

Sötétségbe borult Palmares Trés.
Miért vagy egyedül?
Mert elhagytalak.

Sötétségbe borult Palmares Trés.
Hogyan tudhatom?
Mert halott vagyok.

Mikor nyolcéves voltam, papai elvitt a parkba, hogy meg-nézzem a király halálát.

Először csak felnőtteket láttam, élénk kék és zöld és piros, tollakkal és flitterekkel díszített, aranytól és ékkövektől csillogó ruhákban. Karneváli ruhák a karnevál napján, csak éppen a csípős kora reggeli levegő miatt sötétebb színű kabátokkal és kendőkkel takarva. Olyannak tűnt előttem a grandék tömege, mintha orixák találkozájába botlottam volna bele. Nem láthattam az arcukat, a kezüket azonban igen, ahogy összekulcsolták őket vagy épp a rózsafüzér szeméit olvasták. Néhányan virágot tartottak a kezükben, néhányan gyertyát. Karneváli jelmezbe öltöztek, de sokkal csendesebbek voltak, mint amire az előző évekből emlékeztem. A lábak és a törzsek ringtak és össze-összeütköztek, de senki sem táncolt. Néhány férfi sírt. Életemben először láttam karnevált zene nélkül.

Szorosan fogtam papai kezét. Nem nézett rám. Furcsa sóhaj futott végig a tömegen, ahogy a szél süvít el a sziklafal mellett a téli vihar közepette. Akkor egy nő hangja töltötte be a parkot, de túl fiatal, túl kicsi voltam ahhoz, hogy megértsem, mit is mond.

– Nem látok semmit – rángattam papai kezét.

Kisebb nehézségek árán – a körülöttünk állók előrenyomultak, annyira összehúzódnak, hogy alig lehetett mozdulni – papai letérdelt mellém.

– A világ már csak ilyen, June – mondta. – Tényleg nem látsz?

Nem értettem, miért olyan szomorú az arca, nem értettem a tömegben fel-felhangzó zokogást, a rideg véglegességet a város hangszóróiból áradó női hangban. A karneválnak gyönyörűnek és szórakoztatónak kellett volna lennie. De tudtam, mivel papai sosem kérdezett érdektelen dolgokról, hogy meg kell fontolnom a vála-

szomat. Ha visszakozom, akkor ott hagy a földön, ahonnan nem láthatok semmit, valamint semmit sem értenék meg abból, amit hallok. Ha viszont megerősítem, az talán megváltoztatja az egész életemet.

Bólintottam. Felemelt, bár a koromhoz képest nehéz voltam, és a vállára ültetett. Ha takartam is valaki elől a kilátást, senki sem szólt miatta.

A holoképet az égre vetítették, pár méterrel a parkban álló emberek feje fölé, nem messze a vízesésektől, ahol nyaranta mamæ-val játszani szoktunk. Serafina királynő egy dísztelen, sziklából és fából épült terem – a főszentély – közepén állt. Szerettem a királynőt, mivel a bőre sötét volt, a haja pedig fényes és selymes. Előző júniusban még egy Serafina királynő babát is kaptam a születésnapomra. De a királynőnek ezen a napon az arca vad volt és rezdületlen; ezen a napon kardot tartott a kezében.

Mellettünk egy férfi megrázta a fejét és elmormolt egy imát. Tetszett a hangzása, és azt kívántam, bárcsak vele tudnám mondani. Mamæ azonban nem látogatta a városi szentélyeket, így én sem tanultam meg soha egyetlen imát sem.

A holokép kiszélesedett, így már láthattuk az oltárt, aminek túlsó vége fölé városunk kicsinyített mását vetítették. A kép alatt egy megkötözött férfi ült. Palmares Très nagyszerű üreges piramisa úgy lebegett fölötte, akárcsak egy korona. Illő jelképe jelenlegi királyunknak, akit éppen egy éve választottunk.

– Miért van Fidel nyárkirályunk megkötözve? – kérdeztem papaitól.

Megszorítottam a kezemet és finoman lepisszegettem.

– Csak figyelj, June! – mondta.

– Őseink előtt tisztelgek – mondta ekkor Serafina. Egyszerű fehér ruhát viselt és fehér szertartási turbánt –, akik valaha rabszolgák voltak, és a hagyatékuk előtt, amiről városunk a nevét kapta.

Fidel, még mindig az oltáron ülve, magabiztos hangon szólalt meg, de a válla remegett, a pupillája pedig kitért, amitől a szeme természetellenesen feketének tűnt.

– A holtak előtt tisztelgek, akik úgy hullottak el, mint a cukor-

nád a kasza csapásaitól. A férfiak előtt tisztelgek, akik a földben nyugszanak, és a nők előtt, kiknek ereje és bölcsessége megmentett minket.

– Örököse Zumbinak, a nagy királynak, kiválasztattál – mondta a királynő, a szavai ismerősen csengtek, mégsem értettem a jelentésüket. – Készen állsz áldozatot hozni ezért a nagyszerű városért? Yemanja nevében, Oxala nevében, akit Krisztusnak is neveznek, felajánlod lelked az orixáknak? Felajánlod Palmares Três üdvéért?

Fidel lassan bólintott, mintha már Yemanja óceánjában úszna. Túl fekete szeme még jobban kikerekedett, amitől kirázott a hideg. Mi biztos távolban voltunk a parkban a Nyolcas Szinten, miközben ő a Tízes Szinten ült az oltárhoz kötözve, mégis úgy éreztem, mintha egyenesen engem nézne.

– Készen állok – mondta, majd végigfeküdt az oltáron.

Addigra már a mellettünk álló férfi hangosan zokogott, és még papai is törölgette a szemét.

Nyolcéves voltam, de még senki sem mesélt arról, mi történik a királyokkal a tél végén. Végül nem is kellett elmondania senkinek.

Serafina felsétált az oltárhoz vezető lépcsőkön. Bal kezével megérintette Fidel vállát, miközben jobb kezével megszorította a kard markolatát.

– Azt a nőt, akit ma királynőül választasz, meg fogod jelölni – mondta Serafina –, gesztussal vagy a véreddel.

Fidel bólintott. Eltelt pár másodperc. Aztán Serafina végighúzta a pengét a férfi torkán, a vágás tiszta volt, mély és visszavonhatatlan. Fidel szája kinyílt, majd ismét becsukódott, akárcsak egy partra vetett halé. Vére kilövellt testéből, betérítve Serafina kezét, ruháját és az oltárt.

Ekkor már én is sírtam, de látni akartam.

– Rá kell mutatnia! – mondtam ki hangosan. A gyomrom anyyira görcsben volt, hogy azt hittem, mindjárt elhányom magam.

A mellettem álló síró férfi bólintott.

– Az sem baj, ha nem teszi meg, filha – szólt. – Holdév van. Így hát Serafina az egyetlen nő a teremben, akit választhatna.

Nem tudom, megértettem-e akkor a szavait. Az ötéves ciklusok, a választások, a királynők és az ő királyaik, a holdévek és a napévek – ezek irányítják az életünket, mégsem könnyű őket értelmezni. Főleg egy nyolcéves gyerek képtelen rá, miközben a könnyei csorognak annak a rettenetnek a láttán, ahogy szeretett királynője megöli a fiatal királyt.

Aztán Fidelnek mégiscsak sikerült. Felemelte véres, remegő kezét, és utolsó mozdulatával elég nagy erővel csapott Serafina hasára ahhoz, hogy a becsapódás nedves hangját még a vízesés csilingelésén át is hallani lehessen. Véres kéznyom jelölte meg a királynőt, immár véglegesen és megkérdőjelezhetetlenül.

A holokép Fidel testére fókuszált. Szeme halálában is tág és lehetetlenül fekete maradt.

Papai hazavitt. Mamáe őrjöngött és lehordta, amiért hagyta, hogy egy ilyen erőszakos szertartás szennyezze be a karneválokat.

– Hagynád ünnepelni anélkül, hogy tisztában lenne veled, mit is ünnepel? – kérdezte papai.

– Túl kicsi még – vitatkozott mamáe.

Nagy levegőt vettem.

– Fidel meg akart halni? – kérdeztem papaitól.

Komoly tekintettel nézett le rám.

– Úgy hiszem, igen, June. Az áldozatával segít a városnak.

– Akkor rendben van – mondtam. – Elég nagy vagyok már.

Nyárkirálynak hívjuk, pedig tavasszal választjuk meg.

Kora szeptember van. Gillel keresztültáncolunk a sikoltozó wakák tömegén, remélve, hogy be tudjuk ügyeskedni magunkat a stadion elülső, kötéllel elkerített részébe. Pár perc múlva a következő nyárkirályválasztás mindhárom ifjú döntőse ott lesz ugyanis a színpadon, nekünk pedig olyan közel kell kerülnünk hozzájuk, amennyire csak lehet. Még sosem láttam Enkit közelről – a holoképek nem számítanak –, és az izgalomtól szinte vibrálok. Gil felém fordul, látja, ahogy a színpadot lesem feszülten, hátha megpillantom őket, és felnevet.

– Még legalább öt percünk van, June! – mondja, és megfogja a kezemet, hogy előrehúzhasson.

– Mi lesz, ha nem sikerül? Ha elszalasztjuk? Mi lesz, ha a kamerák nem vesznek észre minket?

Gil megrántja a vállát. Tiszteletben tartja vágyódásomat a hírnév és az elismerés után, de nem osztozik velem rajta. Ez egyike annak a több száz dolognak, amit imádok benne.

– Nem számít, hogy ők látják-e – szól, rámutatva a színpad körül zümmögő hüvelykujnyi kamerarobotok felhőjére. – Csak az számít, hogy *ő* látja-e.

Ő. Enki. Mély levegőt veszek és megtapogatom a zsebem, hogy érezzem a becsempészett, hordozható holokivetítő megnyugtató súlyát. Alig egy hete cseleztük ki az örrobotokat a Gria térnél, hogy képeket, sablonokat fújhassunk az egyik irodaépület falára, de ilyen merész dologgal, mint amire most készülünk, még sosem próbálkoztunk. Még sosem játszottam arra, hogy felfedjenek. Ó, persze mindig megvolt rá az *esély*, hogy egy örrobot elkap, elkábít, aztán egy cellában ébredek a maszkom nélkül a Kettes Szinten, de azért nem vagyok hülye. Lehet, hogy nem ismerem olyan jól a várost és nem tudok úgy felszívódni egy pillanat alatt, mint egy grafitreiro a verdéből, de azért klasszisokkal jobb vagyok, mint bármelyik waka az iskolámból.

Ma azonban nem akarok rejtőzködni, a jegyemet a saját nevemen vettem, a saját pénzemen. Ma az a terv, hogy elkapjanak minket. Anya és Yaha Néne nem fognak neki örülni, de ők nem is örülnék soha semminek. Úgy gondolok a ránk váró eseményekre, mint a mi nagy leleplezésünkre – ha összejön, most először fogja látni az egész város a művemet.

A stadion az alsóbb szintek büszkesége – a többtucatnyi gömb alakú csomópont egyikében épült, melyek a mi üreges piramisunk belső szerkezetét adják. Átlátszó kupola húzódik felettünk, elég magasan ahhoz, hogy egyes napokon lehetőleg felhők képződjenek benne, eltakarva a felettünk terpeszkedő pulzáló, ragyogó várost. Ebből a szögből látni lehet, ahogy szállítókapuszulák sokasága keresztülzáguld a csövek csillámló hálózatán, akárcsak vala-

miféle ezüstsínű vér a ragyogó, háromszöget formáló artériákon. Jobbra és balra hatalmas kertekkel, boltokkal és házakkal szegélyezett óriás támasztóbordák feszülnek. Teljesen lenyűgöz a látvány, ami számomra eddig inkább játékfilmekből volt ismerős, semmint személyes tapasztalatból. Bár egész életemben itt éltem, napközben nem sok időt töltök az alsóbb szinteken. Ahhoz vagyok szokva, hogy Palmares Três ragyogó piramisának hálózatát egy sokkal magasabb nézőpontból lássam.

Két ór áll a különleges ülőhelyeket a tömegtől elválasztó bársonyfüggöny előtt. A mostohaanyám Néne, kormányunk egyik feltörekvő csillaga. Megkérhettem volna, hogy segítsen bejutni ide, de akkor megtudja, hogy Gillel lógunk a suliból, csak hogy láthassuk a műsort. Még a gondolatát sem bírtam volna elviselni egy újabb végtelen vitának anyával, ahol Yaha Néne játssza a frusztrált békebíró szerepét. Igazából egyikőjüket sem tudom elviselni.

Úgyhogy Gillel improvizálnunk kell. A gondolatra elvigyogrodok, az aggodalmam pedig elszáll, és átveszi helyét a veszély és a felszabadulás miatt érzett feszült, vibráló öröm. Az örök jókora biztonsági fonóikkal ellenőrzik a jegyeket. Erre a részre csakis wakákat engednek be, mivel a Nénék bennünket akarnak mutatni, ahogy kérdéseket teszünk fel a következő holdévi választás jelöltjeinek. A stadionban akad pár grande is, de a tömeg nagy része még nincs harmincéves, és tisztelik is őket ezért – kitüntetés ez egy olyan városban, melyet főként száz év feletti nők irányítanak. Gil megszorítja a kezem és odalép az egyik örhöz. Lazán átnyújtja az azonosítóját – a chip egy viharvert, piramis alakú medálba van beleépítve. Gil azóta ezt használja, mióta csak ismerem. Az ör végighúzza az azonosítót a fonóján, aztán összeráncolja a szemöldökét.

– Nincs belépési engedélyed – szól.

Gil alsó ajka megremeg, a szeme kikerekedik.

– De hiszen megnyertem azt a nyavalyás esszé pályázatot az iskolámnak! A tanárom azt mondta, mindent elrendezett.

A nő felsóhajt. A másik ör, aki a későn érkezők azonosítóit ellenőrzi pár méternyire tőlünk, kíváncsian néz ránk.

– Minden rendben odaát? – kérdezi.

– Azt mondja, megnyert valami pályázatot.

A második ör idegesen pillant a színpadra, majd odasétál hozzánk.

– Mi folyik... – érdeklődik, de nekem nincs időm végighallgatni. A még várakozó öt waka szeme láttára elslisszanok az örök mellett, akiket leköt Gil gyönyörű, esdeklő arca, és a lezárt terület túlsó felében lévő két üres ülőhelyhez sietek. Magabiztosan leülök, mintha minden jogom meglenne hozzá, hogy ott legyek, így nem is törődik velem senki. Mindenki a színpadot bámulja. Remélem, hogy a legtöbbjük Enkit támogatja. Ő az idei jelöltállítás nagy meglepetése, az új kedvenc, a gyönyörű fiú a verdéből, akire senki sem számított, hogy eljut a döntőig. Nyerni fog – nyernie kell –, de hogy biztosra mehessünk, rávettem Gilt, segítsen nekem összehozni egy jó kis projektet.

Egy nagyon is nyilvános projektet.

Az üvegekupola füstösszűrőkére vált, lassan sötétségbe borítva a stadiont, aztán már csak a színpad fényeit és a padlóba épített, a kijáratokhoz vezető utakat megvilágító lámpákat látom. Egy pillanattal később Gil becsusszan mellém. Az ajkába harap és megszorítja a térdem.

– El sem hiszem, hogy beengedtek! – suttogom.

A fejét a vállamra hajtja és mélyet sóhajt.

– Ismersz, menina – mondja. – Elég megvillantantom a mosolyomat, és minden el van intézve.

Belekönyöklök az oldalába. A legjobb barátom hiú, mint egy páva, de nincs is ezzel baj. Elég helyes ahhoz, hogy megtehesse.

Isa Néne, a kormány legmagasabb rangú tagja Oreste királynő után, sétál fel a színpadra, lány rivaldafényben fürödve. Ujjongás és kántálás hangja söpör végig a stadionon, lassan csengeni kezd a fülem a jelenlévő mintegy tízezer ember örömteli kiáltásaitól. Gil Enki nevét ordítja egyszerre a közelünkben ülő még vagy száz wakával, míg más frakciók Pasqual vagy Octavio nevét ismételtetik, így fejezve ki támogatásukat. Én is csatlakoznék Gilhez, de az izgalomtól alig kapok levegőt. Hetek óta tervezgetem a pro-

jektemet, azóta, hogy először láttam Enkit a jelöltverseny kezdetekor.

Isa Néne kerek arcú, telt ajkú nő, a bőre éppolyan világos, mint az enyéem, a szemöldöke pedig lágy ívű és vékony, bár furcsán fakó – ez az egyetlen rajta, ami öregíti, mert ikonikus vörös turbánja alatt az arca időtlen és jólesően ismerős. Már több mint ötven éve alkirálynő – öt királynő uralkodott már Isával a jobbján, de ő maga sosem indult a királynői posztért.

– Gyermekeim! – szólal meg, amikor a stadion végre elcsendesedik. – Üdvözöllek benneteket az Alonso Király Stadionban. Egy hét múlva az egész város ismét szavazni fog, hogy megválasszuk új királyunkat. Idehívtam ezen a délutánon az idei döntősöket, hogy kérdéseket tehessetek fel ezeknek a nagyszerű fiatalembereknek, akik jelöltették magukat a tisztségre.

Lehet, hogy kakofonikus éljenzésünk hallatán néhány grande úgy érzi, mindjárt megsüketül, én azonban már észre sem veszem. Végre ismét uralom a hangom, és a többiekkel együtt ordítok. Még az sem számít, ha nem jön össze a projektem. Letaglóz a tudat, hogy a történelem része lehetek.

Legelőször is azt kell tudnod Enkiről, hogy a bőre sötét. Sötétebb, mint a kávé, amit anyám és Yaha Néne minden reggel isznak, sötétebb, mint az égbolt holdtalan éjszakákon, de nem egészen olyan sötét, mint a tinta vagy a gyönyörtől kitépült pupillám. Még sosem láttam feleannyira sötét bőrű embert sem, mint ő, de Yaha Néne azt mondja, ő már látott. Yaha Néne néha elutazik a laposvárosokba, miután ő Palmares Très nagykövete. Salvadorban is járt – már ami megmaradt belőle. Azt mondja, a legtöbb ember ott egyszerűen nem rendelkezik olyan fejlett technológiával, hogy lépést tudna tartani a mi megjelenési normánkkal.

– Bár akkor sem tennék meg, ha meglenne rá a lehetőségük – teszi hozzá mindig, gögösen legyintve a csuklójával, elhessegetve a témát. – A mi társadalmunk már elfogadja a különbözőségeket. De a laposok imádnak az elmaradottságban dagonyázni.

Sosem értettem, mire gondol, amíg meg nem ismertem Enkit. Azt mondják, az anyja Salvadorban élt, bár nem hiszek nekik, mert láttam képeket a városról, és nem tudom elképzelni, hogy bárki is tudna ott élni. Hat hónapos terhes volt, mikor a Nénék ritkaságszámba menő letelepedési engedélyt adtak neki. Akkor már túl késő volt szinte mindenhez, leszámítva pár alapvető génmodifikációt. Kifutottak már az időből, hogy Enki külsejét a mi megjelenési normáinkhoz igazítsák, de jobb is ez így neki. Olyan sötétnek született, mint a melasz, de azért mégsem olyan sötétnek, mint a kátrány. Enki csodaszép lett, és mikor mosolyog, látni lehet, hogy ezzel tisztában is van. Talán nem annyira biztos benne, mennyire fontos is ez, de azért élvezi az imádatot, amit köszönhet neki.

A második dolog, amit tudnod kell róla, hogy a verdében nőtt fel. A piramisunk tetején csodás fehér fény ragyog az öböl fölött. Ott él a királynő, a felszentelt Tízes Szinten, a néhány legfontosabb Nénével. A Nyolcas és Kilences Szinten kevésbé fontos Nénék és az ő hivatalnokaik élnek. És ez így megy tovább, egészen addig, amíg le nem érsz a piramis aljáig. Amíg le nem érsz a verdéig.

Algatartályok keretezik a piramis megerősített betonlapzatát, akárcsak valamilyen óriási, hamis smaragdok – üveggömbök lehetnyi barnával és kavargó zölddel töltve. Mikor a hullámok nekik csapódnak, a tartályok megremegnek és ingadoznak. Párszor már lementem az öbölbe, csak azért, hogy lássam őket kívülről (néha könnyű elfelejteni, hogy van olyan, hogy kívül, pedig ezt sosem szabadna elfelejtenünk). Esténként rengeteg turistahajó jár arrafelé, hogy az utasok megbámulhassák a vörösen izzó naplementét, ahogy a sugarak visszaverődnek a fém és üveg támasztóbordákról. Azt mondják, ha elkapod a tökéletes pillanatot, az egész úgy néz ki, mintha egy orixá egy hatalmas rubintot helyezett volna a piramis tetejére.

Én nem így láttam ezt. Mikor anya hozzám Yaha Nénéhez, ő elvitt minket az öbölbe ünnepelni. De én nem rubintot láttam, hanem vért. Eláztatta a városunk öbölben fekvő hatalmas, üreges piramisát, lefolyt az oldalán, végig az óriás támasztóbordákon, a szállítókapuszulákon és a kerek tereken. Nem néztem a napba – még a védőszemüveg is, amit kaptunk, elfeledve feküdt a tenyeremben.

Én mindegyre a talapzatot néztem, ahol a hullámok becsapódtak és ahol inogtak az algtartályok. A tartályok közötti teraszokon ugyanis pár tucatnyi ember állt – nevetségesen kicsinek tűntek a távolból – és minket bámult. Senki sem integetett.

Mi catingának hívjuk a búzt, az ottaniak viszont verdének. Zöldnek.

Előtte még sosem gondoltam rá, hogy megkérdezzem, miért. *Hogyan bírják azt a rettenetes búzt?* – általában inkább ez a kérdés hangzik el. Ez az a téma, amit a legszívesebben hoznak fel az időjárás mellett semmitmondó beszélgetésekben. De a piramisunk alja akkor is gyönyörű. A haldokló nap véreben fürödve a verde *él*.

Az öböl kékje, a verde zöldje. Egy gazdag lány a hajón, aki nem kedveli az új anyját, és aki még mindig gyászolja elvesztett apját.

És a fiú? Vajon ő is ott van a tömegben, és figyel, ahogy figyelem őket? Sötétebb bőrrrel a többiekénél, de ragyogó fehér mosollyal, világosbarna szemekkel és tenyerekkel? Nevet rajtunk a barátaival, vagy csak néz, és azon elmélkedik, vajon ki lehetek?

Enki a verdéből jött, amit azt jelenti, hogy szegénységben nőtt fel. Azt jelenti, hogy a hidrogéntermelő algák soha meg nem szűnő bűzében nőtt fel. Azt jelenti, hogy telente, amikor a tenger meghozza a szélviharokat, éjszakákat virraszt át a hullámok robaját hallgatva. Azt jelenti, hogyha feljön a verdéből és nem elég óvatos, magával hozza annak szagát, külső jegyeit és nyomorát, és ezért mindenki lenézi, megveti.

A harmadik dolog, amit tudnod kell Enkiről, az, hogy meg akar halni.

Nem olyanfajta fiúnak tűnik, tudom. Szinte sosem tűnnek olyannak. De nyárkirály akar lenni, és ez egyben azt is jelenti, hogy meg akar halni.

Gil és én nem beszélünk erről sokat. Mi értelme lenne? Ha valaki nyárkirály lesz, az ezzel jár. Mert semmit sem számítana, hogy kit választanak királynőnek, ha nem hálnának bele a választásba.

De képtelen vagyok kiverni a fejből azt a napot a hajón, és a néma, majdnem mozdulatlan alakokat a ragyogó zöld közepette.

Vajon milyen lehet gyönyörűvé cseperedni a verdében?